

BAO GIỜ VỀ HƯU ?

Bài của Thầy F.

Tui đang ngấp nghé vượt qua tuổi lộn tung phèo (69) để bước vô tuổi ... "cổ lai hy" nhưng vẫn còn đi cày đều đặn, chưa chịu "rửa tay gác cây kiếm (cùn!)" Thì có sao đâu, người ta có cây kiếm bén, chặt một cái ngon ơ, còn mình kiếm cùn, bằm riết rồi cũng ... đứt! Ở đời, chuyện hên xui khó biết. Thật vậy, nghề của tui là nghề "power", thuộc loại lô-tếch (low tech) nhà quê, nên phần lớn bọn trẻ bây giờ không thèm học, nhưng nhu cầu vẫn có (ai không tin thì đợi khi cúp điện biết liền), nhờ vậy mà cái đám như tui còn có việc làm dài dài.

Gặp bạn bè, bà con ai cũng hỏi là về hưu chưa, bao giờ về hưu, chưa về hưu hả, hay hung hăng hơn, bộ đi làm tới ... chết hay sao đây. Thường thì tui bí quá, cứ cười trừ cho qua hay cù cưa "... thì cứ kéo thêm vài năm nữa" hay là "... thì cũng đang tính" v.v... Tuy nhiên, cũng có người răn đe "Nè, khôn hồn thì đừng có về hưu nghe chưa, buồn lắm, chỉ tổ gây lộn thôi, trừ khi bệnh hoạn, bị đuổi thiệt hay đuổi khéo thì không kể", hay là "tối ngày đi vô đi ra, đứng lên ngồi xuống, ngày dài mà đêm càng dài hơn, đọc sách riết làm mỏi mắt, ngồi coi Internet thì mỏi lưng"... Tui đứng giữa, bên này đá qua, bên kia đá lại, hết biết luôn, nên lại tiếp tục đi cày, nhưng nghĩ lại, trong bụng cũng đánh lộn tộ, nhất là những khi gọi điện thoại lộn số, gởi i-meo lộn tên, chìa khóa xe để trong túi mà chạy quanh kiếm loạn lên, nhất là quên (mẹ nó) luôn ba cái vụ họp hành, người ta ngồi chờ mà mình thì cứ ung dung "thông tay vào chợ" để rồi sau đó xin lỗi trời chết.

Cách đây mấy tháng, tui đi làm buổi sáng, ngồi đọc báo xong ngủ quên trên xe điện ngấm cho tới khi xe ngừng tại trạm mới sức tỉnh, quỳnh quang phóng ra ngoài, bỏ quên cái cặp, vội vàng quay lui thì cửa xe vừa đóng, giấy tờ, chìa khóa mất hết trơn. Không biết sao mà Ph. Còi bên Việt nam biết được, nhờ Cọp Nhà đèn nhắn lại tui "Về hưu đi cho rồi!" làm tui ... bị quê một cục!

Nói cho ngay, để chuẩn bị, tui cũng có thăm dò mấy "ông hưu" coi thử mấy "vị" đó mỗi ngày làm chi cho hết giờ nhưng chỉ được trả lời chung chung là việc nhiều lắm, không đủ giờ làm. Tuy không gắng hỏi làm chi nhưng tui đoán hay là bị bà xã "nhờ" đi chợ, nấu cơm, lau nhà chẳng. Ngày xưa, y

thế ăn hiệp "người ta", bây giờ, như cua gãy càng, có bị "người ta" sai vật thì cũng nên coi như quả báo, đáng đời thôi. Cũng có người nói là nên về hưu để có giờ mà "hưởng" như là đi ăn, đi chơi trước khi ... chết. Có người nói là về hưu sống lâu, người khác lại nói về hưu mau chết.

Duy có một thứ tui chưa hỏi mà mấy "vị" đã "ca" tùm lum về cái món cháu nội, cháu ngoại, nào là giữ cháu vui lắm, thương cháu hơn thương con nữa, xa cháu vài ngày là nhớ chịu không nổi, v.v... Tui không có kinh nghiệm gì về cái món này nên chỉ nghe rồi để đó. Có lần, ở chùa, gặp mấy bà đã về hưu ở nhà giữ cháu, một bà than "Nói nhỏ để anh chị nghe thôi, vì sợ con cái nghe tui nó buồn, vui thì có vui nhưng cực quá, giữ được một đứa hơi lớn tưởng là ... thoát, ai ngờ, tui nó thấy ngon, thừa thắng xông lên, để luôn mấy đứa, tui chịu hết nổi rồi, ai đòi vô buông tằm cũng không được, nó cứ đòi đi theo nếu không là cứ đứng ngoài đập cửa mà la." Một bà khác, có con gái lấy chồng Mỹ, mỗi ngày, hai vợ chồng lái xe tới nhà nó giữ cháu để bố mẹ nó đi làm. Trong ngày, vắng bố mẹ, bảo nó nghe, khi thấy bố mẹ về, nó đẩy ông bà ngoại ra và nói "Bye, bye, you guys can go home now." Có bà, giữ cháu được con trả "thù lao" theo giá "dịch vụ" (giá thị trường), có bà giữ "chùa" (không phải ông từ giữ chùa) vì lỡ "quần tử tù" nên cho lỡ luôn, được cái là hằng năm, khi con cháu tui nó đi nghỉ hè cũng không quên bố mẹ, mời bố mẹ đi nghỉ mát luôn, coi như được "break", khỏi giữ cháu. Ông bà nội / ngoại nghe vậy, mừng khắp khởi thấy con mình có hiếu, cuốn gói theo. Thì ông bà cũng được nghỉ mát thiệt, tức là được ngồi trong bóng mát, dưới tàn cây hay cây dù, giữ ... đồ cho tui nhóc tằm, không kể tội về có khi còn nấu cơm. Giữ cháu còn có thể bị con cái trách móc, khi cháu ăn chơi thì không sao, khi nó bệnh hay té thì ông bà lãnh đủ.

Ai cũng biết là đàn bà sông lâu hơn đàn ông. Tại sao? Không phải ông trời nịnh đầm hay binh pháp đẹp đâu, quý bà khoan tưởng bờ. Ông quá quắt lắm, ông cho mấy bà sống thêm ít năm để giúp con nuôi cháu đó thôi, thành ra mấy bà có giữ cháu cũng là thuận ... lẽ trời. Nhưng còn mấy ông nội / ngoại thì sao? Biền đâu hết rồi? Mấy ông trời (con) này, tự thấy mình "vô tích sự", sợ Nam Tào bắt đi

(trước) nên cũng giả bộ sàng qua, sàng lại, xó rớ đầu đó, xong thấy không ai để ý bèn mắt trước, mắt sau, trốn đi coi ... Internet. Nói vậy hơi oan cho mấy ông bởi vì có ông cũng chí thú lo đưa đón cháu đi học đàng hoàng. Người mình hay nói "cháu bà nội, tội bà ngoại", ý nói bà ngoại thương con gái nên gần gũi và chăm sóc cháu ngoại nhiều hơn, bà nội chỉ để làm ... cảnh, mà dù có muốn nhảy vô cũng khó vì con dâu nó ngán, né liễn. Bà nội, bà ngoại nếu không khéo còn "đụng độ" trong chuyện săn sóc cháu vì hai bà có "backgrounds" khác nhau, "standards" khác nhau, kinh nghiệm khác nhau, và ... mê tín khác nhau, v.v...

Bà xã tui có bà bạn về hưu, hí hửng khoe là bây giờ sướng quá khỏi dậy sớm, thức khuya, tối ngày nằm dài coi phim bộ Đại hàn / Hong kong mùi mẫn, ướt át, cứ "bệnh bông theo duyên phận (tài tử) nổi trôi", chịu quá, cho đến một hôm bỗng té cái rầm, miệng ú ớ, tay chân xụi một bên, báo hại phải đi tập vật lý trị liệu cả năm mới khá. Năm ngoái, khi chưa có cháu nội đầu tiên, biết bản tính "mụ vợ" ưa con nít, tui ít khi nhắc đến chuyện cháu chắt, sợ bà buồn, nhưng có hôm, bỗng nhiên bà than :

- Ở tuổi này bạn bè mình làm bà nội, bà ngoại hết rồi mà sao mình cứ trơ như đá !

Tui nói lảng :

- Thì có sao đâu. Bà không làm bà nội bà ngoại được thì làm bà khác.

- Bà gì vậy?

- Bà ... lấp.

- Thôi đi ông ơi, nói tâm bậy không hà! Ông không có lo chi hết, bộ không thấy bạn bè mình ở đây, vào tuổi ông họ về hưu hết rồi, người thì đi theo con giữ cháu, người đi về vùng ấm như Texas, Cali, Florida hay Việt nam, chỉ còn mình ở đây chịu trận sao ?

- Bà không nhớ là bà đã kêu nào là Texas thì trên gió bay, dưới kiến cắn, Florida thì tắc kè rắn mỗi làm bà bất tỉnh, Cali thì kẹt xe, động đất, không biết lọt xuống hồ hồi nào, Việt nam thì bụi bặm ồn ào đình tai nhức óc. Vậy thì bà muốn "mu" đi đâu thì tui đi đó.

- Ba cái vụ đó thì ông tính đi chứ tui đâu biết.

- Bộ bà muốn ... chạy rồi phải không ?

- Tui ... chạy, ông làm gì đó ông làm.

- Ở đây có đủ bốn mùa, mùa xuân hoa nở, mùa hè hoa nở... tiếp, mùa thu lá vàng... bay, mùa đông thì...

- Lạnh muốn chết, còn thì thì gì nữa ?

- Bà phải biết là vui, buồn, nóng, lạnh, v.v... đều tùy thuộc vào cái tâm mình, nếu mình an trú trong hiện tại, tâm nó an thì ở ... tù cũng vui vậy.

- Thôi, thôi, cái vụ đó là không có tui rồi ghen.

- Ví dụ như là khi bà thấy bông tuyết sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời rồi sau đó nó tan thì bà phải để tâm mà chiêm ngưỡng cái đẹp lúc đó, đừng nghĩ tới cà rá hột xoàn hay ... Hawaii chẳng hạn, rồi bà quán niệm để thấy cái vô thường của vạn pháp ...

- Thôi đủ rồi ! Tui nhức đầu quá !

- Ai làm gì mà la oái oái vậy ? Mới chạy có số 1 thôi mà !

- Ông làm ơn de lại giùm đi cho tui nhờ với.

- De rồi đó ! Thôi thì tạm thời mình sẽ bắt chước mấy con chim, mùa lạnh bay đi, mùa ấm bay về, bà chịu không ?

- Chịu quá !

- Bộ ... không giữ cháu sao ?

- Ấy ! Quên !

Thầy F.

Vợ kể

Vợ nói với chồng:

- Minh ơi! Để đo nhiệt độ người ta dùng *nhiệt kế*, để đo cường độ dòng điện dùng *ampe kế*, đo điện thế dùng *vôn kế* ... Để đo trí thông minh và sự bén nhạy của khối óc thì dùng *muru kế*, để đo sự bền vững của con tim đàn ông người ta dùng *mỹ nhân kế*. Còn để đo sức khỏe của mình thì dùng *kế gì nhì?*

Chồng:

- Để đo sức khỏe của anh là phải dùng.... *vợ kế*!